

Zijn allerlaatste daad op aarde

Het was weer een leuke middag geweest. Af en toe een “verzetje” had de mens ruim twee duizend jaar geleden ook nodig. Deze dag was echter wel heel speciaal, want men kon genieten van maar liefst drie bandieten die werden vastgespijkerd aan een houten kruis. Uiteraard was er hevig verzet van de veroordeelden, maar dat maakte de lust van de toegestroomde mensen massa alleen maar erger. Ze wilden ze zien hangen en riepen dat luidkeels in koor. Een vorm van massa hysterie wat we vandaag nog steeds zien in discotheken en bij acties voor nog meer salaris.

Op de mooie heuvel, twee duizend jaar geleden, ging de zon “te vroeg” onder en al het publiek verdween, na de “terechtstelling” bergafwaarts op weg naar hun nederige onderkomens. Nog slechts drie vrouwen bleven achter op de berg Golgotha om de wacht te houden. Intens verdriet en medeleven om een verloren vriend had hun tot deze actie gebracht.

Bij het gloren van de volgende dag waren alle drie vrouwen in slaap gevallen. Slechts een klein levend wezentje was present in de vroege ochtenduren. Hij wist dat er iemand aan het kruis hing die hem kon helpen. Hij werd in zijn leven altijd gepest door andere dieren omdat hij een niemendalletje was en niet opviel in de natuur. Hij werd altijd over het hoofd gezien, had totaal geen kleur en was onopvallend. De andere dieren zagen hem altijd te laat en hij had een kleur op zijn lijfje als verdord blad. Kortom ... hij had niets om trots op te zijn.

Het diertje legde zijn probleem voor aan de wijze uil in het toen nog grote dierenbos. Die vertelde dat er maar een persoon was die hem kon helpen met zijn onopvallendheid. De uil vertelde het diertje dat hij moest gaan vliegen met al zijn krachten naar de berg waar iemand op hem wachtte.

Het vogeltje, want dat was het diertje waarom het gaat, vloog meer dan duizend vlieguren om zijn metamorfose te aanvaarden. In de vroege ochtend landde het dier totaal uitgeput op de berg onder de drie mannen aan hun kruis. Twee van de “hangende” mannen waren al dood. Een, met een doornen kroon op zijn hoofd was nog aanspreekbaar. Het vogeltje vertelde zijn verhaal aan deze man omdat hij van de uil had gehoord dat alleen deze mens zijn probleem zou kunnen verhelpen.

“Kom tot mij en zie omhoog” zei een stervende stem. De vogel stond aan zijn voeten en keek omhoog naar het gezicht van die man. Uit zijn voorhoofd viel de laatste druppel

bloed op de borst van de vogel en kleurde het gevederte bloedrood. Eindelijk had de vogel een kleur. Uit dankbaarheid voor die gave, verspreidde de vogel zich op onze aarde.

Ik heb het bewuste vogeltje in vele steden op onze aarde gezien en als het erg koud is, tikt het met zijn snaveltje tegen uw raam.

Ons Roodborstje.

SKUKUZA